

Vilhelm Rasmussen: Da Sagen var til første Behandling her, nærede jeg det Haab, at det vilde være muligt ved Forhandling med den højtærede Justitsminister at faa ham til at frafalde det Standpunkt, han havde hævdet i det høje Landsting. Det har imidlertid vist sig, at han fastholder sine Synspunkter. Vi kan dog ikke erkende det rimelige i at fastholde det Standpunkt, Ministeren staar paa, og vi har derfor maattet stille Ændringsforslagene Nr. 1 og 2, der er de samme, som blev stillet af Mindretallet i det høje Landsting. Jeg for min Del kan ikke erkende det rimelige i, at Hustruen ikke staar fuldstændig lige med Manden i Spørgsmaalet om Værgemaal overfor deres Ægtebørn. Jeg mener, Bestemmelsen her er ganske urimelig, og jeg er ikke ene om at mene det, thi ved Forhandlingen i Landstinget blev et tilsvarende Synspunkt med stor Styrke gjort gældende af Ordføreren for Partiet Venstre i Landstinget, Hr. Birke. De Oplysninger, der er kommet fra Overformyndieret, og som er aftrykt i Betænkningen, viser ogsaa, saa vidt jeg kan se, at det kun drejer sig om at overvinde en Ulejlighed og ikke om noget som helst andet. Derfor forekommer det mig, at det havde været rimeligt, at man havde stillet Kvinderne fuldstændig lige med Mændene paa dette Omraade. Som jeg sagde ved første Behandling, er det et Omraade, hvor det er ganske naturligt at jævntil stille begge Ægtefæller. Jeg maa derfor paa mit Partis Vegne anbefale at stemme for Ændringsforslag Nr. 1.

Vi maa ligeledes fastholde, at det er ønskeligt, at der findes en eller anden Myndighed, der kan træde hjælpende til, naar Ægtefællerne er uenige i Spørgsmaal angaaende deres Børn, hvor begge efter Lovforslaget har Forældremyndighed. Det hjælper efter vor Mening aldeles ikke at sige, at de skal være enige, og heller ikke at sige, at man bevarer status quo. Status quo er netop det, man vil bort fra, status quo maa det betragtes som uheldigt for Barnet at opretholde. Vi maa derfor vedblivende mene, at det vil være en Mangel ved Lovforslaget, hvis det forlader dette Ting og dermed Rigsdagen uden en Bestemmelse som den, vi stiller Ændringsforslag om under Nr. 2. Jeg maa derfor paa mit Partis Vegne paa det mest indtrængende anbefale at stemme for vore Ændringsforslag.

Foruden disse to Ændringsforslag, der er blevet fastholdt, havde vi fra Mindretallets Side, hvad der fremgaar af det

sidste Punktum af Betænkningen, ønsket at stille nogle andre, men i Forhold til de to omtalte meget uvæsentlige Ændringsforslag. De blev imidlertid afvist af Fler-tallet og Justitsministeren, hvad jeg beklager, skønt de, som sagt, vedrører relativt set Ubetydeligheder. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Minister kan være veltjent med at sende en Lov ud i Verden, hvori en Paragraf er affattet saa lidt smukt, som Tilfældet er med § 23 her. Men naar Ministeren vil have sin Lov affattet paa daarligt Dansk, og vi andre ikke kan fremtvinge en bedre Affattelse, maa vi resignere. Paa samme Maade har det været nødvendigt for os at resignere med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendelsen af det mærkværdige Udtryk „Pupilautoriteterne“ i § 39. Jeg gad nok set, hvor mange ærede Medlemmer af dette høje Ting der aner, hvad „Pupilautoriteterne“ egentlig er for noget. Jeg har hørt en endogsaa meget sagkyndig Jurist udtale den Anskuelse, at Ordet skulde stamme fra „Pupillen“ i Øjet. Jeg har ved at raadføre mig med en stor Latiner erfaret, at dette kan siges at være en mild Misforstaaelse, og at Udtrykket stammer fra det latinske „pupillus“, en forældreløs Dreng. Men naar disse Pupilautoriteter, hvad Navnet angaar, har deres Oprindelse fra det latinske Ord for en forældreløs Dreng, saa er ikke en Gang dette Ord træffende, for Pupilautoriteterne behandler Sager, der vedrører adskillige andre end forældreløse Dreng og forældreløse Piger, og derfor er dette Udtryk hverken umiddelbart forstaaeligt eller træffende, det dækker slet ikke Begrebet. Og dog vil Ministeren fastholde det til Trods for, at det ærede Medlem af Landstinget Hr. Trier har foreslaaet det erstattet med et dansk Ord, „Værgemyndighederne“, et Ord, som netop dækker Begrebet, og som alle kan forstaa. Og nu er det efter min Mening en Opgave — som man ingenlunde bør foragte i dette høje Ting — at skrive Lovene saadan, at de kan forstaaes umiddelbart af den almindelige Befolkning. Jeg tror, det er en Levning fra Enevældens Tid, at Lovene mangen Gang er skrevet saaledes, at de er uforstaaelige for Folket uden Kommentar af Jurister. Det maa vi bort fra, vi maa have Lovene skrevet i et smukt Sprog, skrevet saa klart og gennemsigtigt, at enhver tænksom Læser er i Stand til at forstaa Meningen. Det har den højtærede Justitsminister imidlertid ikke villet være med til, og da vi jo ikke kan gennemtvinge vor Opfattelse i